

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

Διήγημα

Guy De Maupassant

ΟΥΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

οὐδενὸς εἶχεν ἀνάγκην, μόνος εἰς τὸ παρημελημένον καὶ ἀνευ πυρᾶς δωμάτιόν του, μὲ τὴν καρδίαν ἀηδῆ ἐξ ὀλιγολέπτου τινὸς γεύματος, ποσάκις ἡ παγωμένη χεὶρ του ἔστη ἐπὶ τοῦ ἐνσήμου χάρτου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὤφειλεν ἀδιακόπως νὰ γράφῃ!... καὶ ἐσκέφθη πενθίμως ὅτι οὗτος θὰ ἦτο ὁ βίος του... τὸ μέλλον του!

Τοῦλάχιστον δὲν ἠρυθρία διὰ τὴν δυστυχίαν του· ἐγνώριζον τὴν αἰτίαν καὶ ἐσεμνύνετο διὰ τὴν θυσίαν. Ἀλλὰ τὸ αἶσθημα τοῦτο, ὅπερ τὸν ὑπεστήριζε, προσεβλήθη καιρίως μετ' ὀλίγον.

Ἐμαθεν ἡμέραν τινὰ ὅτι ἡ διαγωγή του παρεξηγεῖτο! «Ὑποκρισία», ἔλεγον οἱ μὲν, «τύψεις συνειδότος», ἔλεγον οἱ ἄλλοι. Ἐν τούτοις, ἐδέχθη τὴν προσβολὴν αὐτὴν μετὰ πλείονος καρτερίας ἢ ὅσον περιμένε τις. Μετὰ τινὰς στιγμὰς ὀργῆς καὶ ἀπελπισίας ἤγειρε τὴν κεφαλὴν λέγων:

— Λοιπὸν, τί; Θὰ συγκινηθῶ διὰ τὸσον μικρὰ πράγματα; μία ἀδικία καὶ μία ὕβρις περισσότερον τί σημαίνει; Δὲν ἐσυνείθισα λοιπὸν ἀκόμη;... καταντᾷ πλέον γελοῖον.

Ἐξῆσεν ὡς πρὶν, ἀλλὰ μετὰ περιφρονητικῆς ἀδιαφορίας. Ἐξεπλήρου μηχανικῶς τὴν καθημερινὴν αὐτοῦ ἀποστολὴν. Καταβληθεὶς ἐκ τῶν συγκινήσεων καὶ τοῦ ἀσθενοῦς βίου, εἰς ὃν εἶχε καταντήσῃ, ἤρξατο ἀμφιβάλλων περὶ παντός — ἀκόμη καὶ περὶ τῆς θλίψεως τοῦ αὐτοῦ, ἣν ἡσθάνετο ἥττον ζωηροτέραν.

Ἡ Πουλχερία παρετήρησε τὴν μεταβολὴν αὐτὴν. Ἐξηκολούθουν νὰ βλέπωνται καὶ εἶχον ἐπαναλάβῃ ἀπειράκις τὰς ἔριδας καὶ τὰς συμφιλιώσεις των. Μέχρι τοῦδε, ὁ Λαυρέντιος ἐξ οἴκου προσποιεῖτο ἔρωτα, ὃν δὲν ἡσθάνετο, ἡ δὲ Πουλχερία προσεκολλᾶτο μετ' ἀπελπισίας εἰς τὸ φᾶσμα αὐτοῦ τοῦ πάθους.

Ἡμέραν τινὰ, καθ' ἣν τῷ ἔλεγεν ἰκετευτικῶς:

— Εἴμεθα πολλοὶ πτωχοὶ καὶ ἐλεεινοὶ ἀμφοτέρω, ἀλλ' ἂν ἤθελες... ὦ! θὰ εἴμεθα εὐτυχεῖς!...

— Μπα! ἄφες με λοιπὸν ἡσυχον μὲ τὴν εὐτυχίαν σου, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος ὑψῶν τοὺς ὤμους.

Ἄλλοτε τῇ εἶπεν ἀποτόμως:

— Μήπως λοιπὸν εἰσὶν τρελλή, τυφλή, βλαξ; Δὲν βλέπεις ὅτι δὲν σὲ ἀγαπῶ πλέον;... ἀλλὰ σὲ μισῶ, ἡ μάλλον μοὶ προξενεῖς ἀηδίαν, καθὼς μοὶ προξενοῦν ἀηδίαν τὰ πάντα· ἀηδιάζω καὶ τὸν ἑαυτόν μου ἀκόμη, τὸ ὅποιον δὲν εἶνε μικρὸν πρᾶγμα.

Ἡ Πουλχερία ἀνελύθη εἰς δάκρυα, εἶτα προσεπάθησε νὰ θεωρήσῃ ταῦτα ὡς ἀστείότητα, ὀργήν, ἀλλ' ἡσθάνετο καλῶς ὅτι ἦσαν ἀληθῆ. Ἄλλως τε, εἶχεν ἀηδιάσει καὶ αὐτὴ τὸν φαντασιώδη, ἀπότομον καὶ σκληρὸν αὐτὸν ἔρωτα. Ἐπεθύμει νὰ τὸν ἀποσπᾷ ἐκ τῆς καρδίας της καὶ ἡγανᾶκε ἑναντίον ἑαυτῆς, διότι δὲν εἶχε τὴν δύναμιν.

[Ἐπεται συνέχεια]

*P.

χεῖρές της ἤγγισαν τὴν ἐσθῆτα τῆς Λαίδης Ζάνετ.

Αὕτη ἀπεσύρθη ἀποτόμως πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ἐπανελάθεν αὐστηρῶς τὰς τελευταίας αὐτῆς λέξεις:

— Ναὶ ἢ ὄχι;

— Ναί.

Τὸ ὁμολογεῖ ἐπὶ τέλους!

Καὶ διὰ νὰ καταλήξουν λοιπὸν εἰς τοιοῦτο σημεῖον τὰ πράγματα ἡ Λαίδη Ζάνετ ὑπετάχθη εἰς τὴν Χάριτα Βράδον, ὕβρισε τὸν Ὁράτιον καὶ ἐξευτελίσθη πρὸς τὴν ταύτην φορὰν ἐπὶ ζωῆς της εἰς τὴν διάπραξιν τοσοῦτων ὑποκρισιῶν, θλίψεων καὶ ἀμνηχανιῶν;

Καὶ κατόπιν τῶν ὅσων ὑπὲρ αὐτῆς ὑπέφερε καὶ ἐθυσιάσεν... ἡ Μέρση ἦτο ἐκεῖ... εἰς τοὺς πόδας της, ὁμολογοῦσα ἡ ἰδία ὅτι εἶχε παραβῇ τὰς διαταγὰς της, ὅτι εἶχε περιφρονήσει τὰ αἰσθηματά της καὶ ὅτι ἐμελλε νὰ ἐγκαταλείψῃ ἕρμον εἰς τὸ μέλλον τὴν οἰκίαν της.

Καὶ ποία ἦτο ἐπὶ τέλους ἡ γυνή, ἥτις εἶχε πράξει πάντα ταῦτα;

Ἡ αὐτή, ἥτις εἶχε διαπράξει τὸν δόλον καὶ ἥτις ἐπέμεινεν εἰς αὐτὸν μέχρι τοῦ σημείου τοῦ νὰ καταστήσῃ συνένοχόν της τυφλὴν καὶ αὐτὴν τὴν εὐεργετιδὰ της.

Διότι, μόνον, ἀφοῦ ἐπέτυχε τὸ τοιοῦτον, ἡ Μέρση συνησθάνθη τὸ καθήκον της, ὅπερ τὴν ἠνάγκαζε νὰ εἴπῃ τὴν ἀλήθειαν!

Ἡ γηραιὰ δέσποινα μὲ ὑπερήφανον σιγὴν ἐδέχθη τὸ κτύπημα, ὅπερ τὴν συνέτριβεν.

Ἐστρεψε τὰ νῶτα πρὸς τὴν θετὴν θυγατέρα της καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν.

ΚΗ'

Ἡ ἐσχάτη δοκιμασία.

Ἡ Μέρση δι' ὑστάτην φορὰν ἐπεκαλέσθη τὴν γενναιοφροσύνην τῆς πολυτίμου φίλης της, τὴν ὁποίαν εἶχεν ὕβρισει διὰ τῆς συμπεριφορᾶς της — τῆς δευτέρας ταύτης μητρὸς, τὴν ὁποίαν τόσον εἶχεν ἀγαπήσει.

— Λαίδη Ζάνετ!... Λαίδη Ζάνετ!... μὴ μ' ἐγκαταλίπετε, χωρὶς οὔτε λέξιν νὰ μοὶ εἴπητε... ὦ! κυρία!... Λάβετε οἶκτον δι' ἐμέ! Θὰ διανύσω βίον ταπεινώσεως καὶ ἐξίλασμοῦ... τὸ στίγμα τοῦ αἵσχους τοῦ παρελθόντος μου θὰ μὲ καλύψῃ ἀκόμη ἀπαξ... καὶ διὰ παντός... Δὲν θὰ ἐπανιδωθῶμεν πλέον!... Μόλον ὅτι δὲν εἶμαι ἀξία... συγκατατεθῆτε νὰ συγκινηθῆτε ἐκ τῆς μεταμελείας μου.... Εἶπατε ὅτι μὲ συγχωρεῖτε!...

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἐστράφη ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας.

— Οὐδέποτε συνεχώρησα τὴν ἀχαριστίαν! εἶπεν. Ἐπιστρέψατε εἰς τὸ Ἄσυλον.

Ἦνοιξε τὴν θύραν, ἐξῆλθε καὶ τὴν ἐκλείσεν ὀπισθέν της.

Ἐκ νέου ἡ Μέρση ἀπέμεινε μόνη ἐντὸς τοῦ δωματίου.

Ἐπесе γονυπετής... αἱ δὲ τεταμέναι

Χωρίς να τύχη της συγγνώμης του 'Ορατίου!...

Χωρίς να τύχη της συγγνώμης της Λαίδης Ζάνετ!...

'Εθηκε τὰς χειρὰς της ἐπὶ τοῦ φλέγοντος μετώπου της... καὶ ἐπειράθη νὰ σκεφθῇ.

'Ω! τὸ νυκτερινὸν ψῦχος!... καὶ ἡ στέγη τοῦ 'Ασύλου θὰ τὴν ἀνεκούφιζον!...

Τὸ ψῦχος θὰ κατέπαυε βεβαίως τὸν πυρετὸν της, οἱ δὲ τοῖχοι τοῦ 'Ασύλου θὰ τὴν ἐπρόστατευον.

'Εσήμανε τὸν κώδωνα... καὶ φρικιδῶσα ὅλη, ἀπεσύρθη ὀπισθοχωροῦσα καθ' ὅσον ἀντήχει ἔτι ὁ ἦχος τοῦ κώδωνος.

Εἶχεν ἄρα γε ἀκόμη πλέον τὴν ἐλευθερίαν ταύτην ἐντὸς τῆς οἰκίας;

'Ἐπρεπε νὰ τὸ σκεφθῇ πρὶν ἢ σημάνῃ. 'Αλλ' ἡ ἔξις!...

Πόσας ἑκατοντάδας φορὰς δὲν εἶχε σημάνει τὸν κώδωνα εἰς τὸ μέγαρον τῆς Λαίδης Ζάνετ;

'Ο ὑπνρέτης εἰσήλθε καὶ ἔμεινεν ἔκπληκτος ἐκ τῆς δειλίας, μεθ' ἧς ἐκείνη ἀπεινέτο πρὸς αὐτόν. Τῷ ἐζήτησε μάλιστα καὶ συγγνώμην ἐὰν τὸν ἠνόχλησε.

— Λυποῦμαι ἂν σὰς ἐνόχλῳ... Θὰ λάβητε τὴν καλωσύνην νὰ εἴπητε εἰς τὴν κυρίαν, ἥτις με περιμένει εἰς τὸ ἐντευκτήριον, ὅτι εἶμαι ἐτοιμὴ νὰ τὴν δεχθῶ;

— Μίαν στιγμὴν!... ἠκούσθη φωνὴ ὀπισθεν τῶν, θὰ σὰς καλέσω μετ' ὀλίγον.

'Η Μέρση παρετήρησεν ὀπισθεν τῆς μετ' ἐκπλήξεως.

'Ο 'Ιούλιος εἶχεν ἐπανέλθει εἰς τὴν βιβλιοθήκην διὰ τῆς θύρας τοῦ ἐστιατορίου.

'Ο ὑπνρέτης ἀφῆκεν αὐτοὺς μόνους.

'Η Μέρση ὠμίλησε πρώτη.

— Κύριε Γκραῦ! ἀνέκραξε, διατί παραβραδύνετε τὴν παραγγελίαν μου; 'Εὰν ἐγνωρίζατε τὰ πάντα, ἤθέλατε ἐννοῆσαι ὅτι δὲν εἶνε ποσὸς ἀγαθότητος πρὸς ἐμὲ ἔνδειξις, τὸ νὰ κρατῶμαι περισσότερον ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ!

'Εκεῖνος προῦχώρησε πλησιέστερον αὐτῆς, ἐκπλαγείς ἐκ τῶν λόγων της τούτων, καὶ θανασίμως παραχθεὶς ἐκ τῶν βλεμμάτων της.

— Μήπως ἤλθε τις ἐνταῦθα κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου; ἠρώτησεν.

— 'Η Λαίδη Ζάνετ ἤλθεν ἐνταῦθα κατὰ τὴν ἀπουσίαν σας. Δὲν δύναμαι νὰ σὰς ὀμιλήσω περὶ αὐτῆς... 'Η καρδίᾳ μου συνετρίβη τέλει... Δὲν δύναμαι νὰ ὑπομείνω πλειότερον... 'Αφετέ με ν' ἀπέλθω!...

"Ὅσα εἶπεν, ἤρουν νὰ προξενήσουν ῥίγος καὶ τρόμον εἰς τὸν 'Ιούλιον.

'Η γυνὴ, ἣν εἶχεν οὗτος, τοῦ χαρᾶς τῆς Λαίδης Ζάνετ, καθίστα εἰς τοῦτον γνωστὰ ὅσα εἶχον συμβῇ καὶ χωρὶς νὰ τὰκούσῃ παριστανόμενα.

'Η μορφὴ του ἐξέφραζε τὴν ὀδυνηροτέραν ἀπογοήτευσιν καὶ ἀπερίγραπτον πικρίαν.

— 'Ηλπίζον ὅτι θὰ εὐρισκόμην ἐδῶ, ὅταν ἡ θεία μου ἔμελλε νὰ ἔλθῃ πρὸς ὑμᾶς, καὶ ὅτι θὰ προσλάβανον τὰ λαβόντα χώραν, εἶπε. Θὰ μετανοήσῃ διὰ πᾶν ὅ,τι δυνατόν νὰ ἔπραξε, προσενεχθεὶς

τυχὸν σκληρῶς καὶ ἀτόπως, εὐθὺς ὡς λάβῃ τὸν χρόνον νὰ σκεφθῇ. Μὴ λυπησθε ἐὰν κατέστησε τὴν σκληρὰν ὑμῶν θυσίαν, πολὺ μάλλον σκληροτέραν. Σὰς ἀνύψωσε μόνον πολὺ περισσότερον... σὰς ἀνέδειξεν εὐγενεστέραν καὶ σὰς κατέστησε προσφιλεστέραν εἰς τὸ πνεῦμα καὶ τὴν καρδίαν μου. Συγγνωτέ μοι, ἐὰν σὰς ὀμιλῶ ἀπροκαλύπτως. Δὲν δύναμαι πλέον νὰ συγκρατηθῶ ὅ,τι αἰσθάνομαι ὑπερβαίνει τὰς δυνάμεις μου.

'Εν ἄλλῃ χρόνῳ ἡ Μέρση ἤθελε δυνηθῇ νὰ μαντεύσῃ εἰς τὸν ἦχον αὐτὸν τῆς φωνῆς του τὴν ὁμολογίαν τοῦ ἔρωτός του, ἥτις ἔμελλε ν' ἀκολουθήσῃ τοὺς προοιμιακοὺς τούτους λόγους... ἤθελε προαισθανθῇ αὐτὴν ἐκ τῆς ἀκτινοβολίας τῶν ὀφθαλμῶν του.

'Αλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ καρδίᾳ της ἦτο σφόδρα ἀπηυδυμένη, ἡ δὲ λεπτότης, ἡ ἀγγίνοια καὶ ἡ ἀντιληπτικότητα αὐτῆς ἦσαν ἐξηνητημέναι.

Τῷ ἔτεινε τὴν χειρὰ της πεποιθὺς ὅτι ἡ χειραψία αὕτη ἦδη ἦτο ὑπὲρ ποτε φιλικὴ καὶ ἐγκαρδίως ἀρμόζουσα.

— Πρέπει νὰ σὰς εὐχαριστήσω δι' ὑστάτην φορὰν, εἶπεν. 'Ἐφ' ὅσον, μακρὸν ἢ βραχύ, διάστημα βίου καὶ ἂν μοὶ ὑπολείπεται, ἡ εὐγνωμοσύνη μου θ' ἀποτελῇ μέρος τῆς ζωῆς μου. 'Αφετέ με ν' ἀναχωρήσω, ἐνόσφ μοι μένουσιν ἔτι δυνάμεις τινεῖς!

Καὶ ἐπειράθη νὰ τὸν ἀφήσῃ, ἀλλ' ἐκεῖνος τὴν ἐκράτησε, λαβὼν αὐτὴν ἀπὸ τῆς χειρὸς.

— Μ' ἐγκαταλείπετε; εἶπε. Ποῦ μεταβαίνετε;... εἰς τὸ "Ασυλον;

— Μάλιστα. Εἶνε ἡ μόνη ἐστία, ἥτις μοὶ μένει καὶ εἰς τὴν ἐπιστρέφω. Τῇ ἀνήκω.

— Μὴ λέγετε τοῦτο! ἀνέκραξεν ἐκεῖνος. Δὲν δύναμαι νὰ σὰς ἀκούω. Μὴ καλῆτε ἐστίαν σας τὸ "Ασυλον.

— Καὶ ποῦ ἄλλοῦ θὰ ἡδυνάμην νὰ ὑπάγω;

— 'Ηλθον ἐνταῦθα ἀκριβῶς ὅπως σὰς τὸ εἶπω ἐγώ. Σὰς προανήγγειλα, ἐὰν ἐνθυμεῖσθε, ὅτι εἶχόν τι νὰ σὰς προτείνω.

'Η Μέρση ἠσθάνθη τὴν ἔνθερον θλίψιν τῆς χειρὸς του. Εἶδε ν' ἀναλάμψῃ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς του ἡ ἀστραπὴ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ. Τὸ καταπεποιημένον πνεῦμά της ἀνεζωογονήθη.

"Ἦρχισε νὰ τρέμῃ ὑπὸ τὴν μεταδοτικὴν θερμὴν τῆς χειρὸς του, κρατούσης τὴν ἰδικήν της.

— Κἄτι τί νὰ μοὶ προτείνητε; ἐψέλισε. Τί λοιπόν;

— 'Αφετέ με προηγουμένως νὰ σὰς ἀποτείνω μίαν ἐρώτησιν. Τί ἐπράξατε σήμερον;

— "Ὅ,τι ἔπραξα εἶνε ἔργον σας, ἀπῆντησεν ἐν ταπεινότητι. Διατί νὰ ἐπανερχόμεθα ἐπὶ τετελεσμένων γεγονότων;

— 'Επανερχομαι εἰς ταῦτα διὰ τελευταίαν φορὰν. 'Επανερχομαι εἰς ταῦτα ἐπὶ σκοπῷ, ὃν θὰ ἐννοήσῃτε μετ' ὀλίγον. 'Εματαιώσατε τὴν περὶ γάμου ὑπόσχεσιν τοῦ 'Ορατίου. 'Απωλέσατε τὴν ἀγάπην τῆς Λαίδης Ζάνετ. Συνετρίψατε ἀπάσας

τὰς περὶ μέλλοντος ἐλπίδας σας ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ... μέλλετε μετ' ὀλίγον νὰ εἰσέλθῃτε αὖθις εἰς βίον, τὸν ὅποιον ὑμεῖς αὐτὴ καλεῖτε... ὅπως καὶ εἶνε... ἀπειλὴν ὑπαρξίν. Καὶ πάντα ταῦτα ἐπράξατε ὁλως αὐθορμήτως... καὶ εἰς χρόνον καθ' ὃν εἴσθε πληρέστατα ἐξησφαλισμένη περὶ τῆς θέσεώς σας ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ... ἐκ τοῦ πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἔρωτος. Εἴπατέ μοι ἤδη ἐὰν γυνή, δυναμένη νὰ ὑποστῇ τοιαύτην θυσίαν, εἴπατέ μοι σεῖς ἡ ἰδία, ἡ γυνὴ αὕτη δὲν εἶνε ἀξία τῆς τρυφερότητας ἀγάπης τοῦ ἀνδρός, ὅστις θὰ τῇ ἐνεπιστεύετο τὴν τιμὴν καὶ τὸ ὄνομά του;

Τὸν ἐνόησεν ἐπὶ τέλους καὶ διέφυγε τῆς χειρὸς τοῦ ἐκβάλλουσα ἔντονον κραυγὴν· εἶτα ἐσιώπησεν, ἔστη ἀκίνητος καὶ ἔμεινε μετὰς τῶν χειρῶν ἐσταυρωμένας, παρατηροῦσα αὐτὸν καὶ τρέμουσα ὅλη.

'Εκεῖνος δὲν τῇ ἀφῆκε καιρὸν ὅπως σκεφθῇ.

Οἱ λόγοι ἔρρεον ἀπὸ τῶν χειλέων του ἀκράτητοι καὶ σχεδὸν χωρὶς οὔτε νὰ ἔχη συναίσθησιν αὐτῶν, ἀκούσιοι ἀναβλύζοντες ἀπὸ τῆς καρδίας του.

— Μέρση! Σὰς ἠγάπησα ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς καθ' ἣν σὰς εἶδον! "Ἦδη, ὅτε εἴσθε ἐλευθέρᾳ, δύναμαι νὰ σὰς τὸ ὁμολογήσω, δύναμαι νὰ ζητήσω παρ' ὑμῶν ὅπως γενῇτε σύζυγός μου.

— "Ὁχι! ὄχι! ἀνέκραξε. Σκεφθῆτε τί λέγετε. Σκεφθῆτε τί θυσιάζετε χάριν ἐμοῦ! "Ὡ! τοῦτο δὲν πρέπει, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ γίνῃ!

'Η φυσιογνωμία τοῦ 'Ιουλίου ἐκαλύφθη ὑπὸ αἰφνιδίας ἐκφράσεως τρόμου καὶ ἀπελπισίας. 'Η κεφαλὴ του ἐκκλινεν ἐπὶ τοῦ στήθους του, ἡ δὲ φωνὴ του κατέστη τὸσον βραγχνή, ὥστε μόλις ἠκούετο.

— 'Ελθσμένησα, εἶπεν. "Αχ!... μοὶ τὸ ὑπενθυμίσατε...

'Εκείνη τότε ἐπλησίασεν αὐτὸν δειλῶς.

— Μήπως σὰς ὕβρισα; τὸν ἠρώτησε, μειδιδῶσα θλιβερώς.

— Μὲ διεφωτίσατε, ἀντεῖπεν ἐκεῖνος. Εἶχον λησμονήσει ὅτι, ἐπειδὴ σὰς ἠγάπων, δὲν ἦτο τοῦτο λόγος, ὅπως δυνηθῇ ἐκ τούτου καὶ μόνου νὰ δεχθῇτε τὴν πρότασίν μου, ἀνταμειβουσα με. Εἴπατέ μοι ὅτι κατεχράσθην τῆς ἀγάπης μου καὶ τῆς πρὸς ἐμὲ ἐκτιμήσεώς σας, ἐλπίσας ἀνώτερα τῶν ὧν ἐδικαιούμην... καὶ σὰς ἀφίνω ἀμέσως.

'Αμυδρὰ ἐρυθρότης ἀνῆλθεν εἰς τὸ μέτωπον τῆς νεάνιδος καὶ ἀμέσως κατόπιν ἐγένετο ὠχρότερα παρὰ ποτε.

Οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐταπεινώθησαν ὑπὸ τὸ κατὸν βλέμμα, ὅπερ ἐκεῖνος προσήλου ἐπ' αὐτῆς.

— Πῶς θὰ ἡδυνάμην ποτὲ νὰ εἶπω τοιοῦτόν τι; ἀπεκρίθη ἀπλῶς. Ποία εἶνε ἡ γυνὴ ἐκείνη, ἥτις, εὐρισκομένη εἰς τὴν θέσιν μου, θὰ εἶχε τὸ θάρρος ν' ἀντιστῇ;

'Εκεῖνος τότε προέβη ζωηρῶς πρὸς αὐτήν, τείνων τοὺς βραχίονας, κλονούμενος καὶ ἄφρονος.

'Αλλ' ἡ Μέρση ἀπαξ ἔτι ἀπεμακρύνθη αὐτοῦ καὶ μετ' ἀπέλπιδος βλέμματος:

— Είμαι άξία νά γίνω έγώ σύζυγός σας; άνέκραζε. Πρέπει λοιπόν έγώ νά σάς ύπομνήσω τί όφειλετε εϊς τήν ύψηλην θέσιν σας, εϊς τήν άκκληιδωτον φήμην σας, εϊς τό διάσημον ήδη όνομά σας; Σκεφθήτε τί έπράξατε ύπέρ έμου και κατόπιν κρίνατε πόσον άγνώμων θά έφερόμην πρós ύμäs, εάν σάς κατέστρεφον διά παντός, συγκατατεθειμένη εϊς τόν γάμον τουτον... 'Οποίος έγώϊσμός!... 'Οποία ελεεινότης δι' έμέ νά σάς ταπεινώσω μέχρι μιας γυναικός, όποία είμαι έγώ!

— 'Όταν γενήτε σύζυγός μου, έγώ σάς άνυψώ μέχρις έμου, άπεκρίθη εκείνος. Δι' άγάπην Θεού, άπόδοτέ μοι δικαιοσύνην. Μή με παραπεμπετε εϊς τόν κόσμον και εϊς τό τί θά έπρη ούτος. 'Από μόνης ύμών έξαρτάται ν' ασφαλίσσητε τήν εύτυχίαν του βίου μου, ή νά καταδικάσητε αύτόν εϊς αίωνίαν δυστυχίαν... 'Ο κόσμος!... 'Ω Θεέ μου!... Τί εϊνε ό κόσμος; Τί εϊνε δι' έμέ ή κρίσις του άπέναντι του έρωτός σας;

'Η Μέρση συνήνωσεν έκ δευτέρου τäs χειρας, όπως ικετεύση αύτόν. Χείμαρρος δακρύων έρρεεν επί των παρειών της.

— Λαβετε οϊκτον πρós τήν άδυναμίαν μου! άντεϊπεν. 'Ω τρυφερώτατε και πολυτιμώτατε των άνδρών, βοηθήσατέ με νά εκπληρώσω όφειλόμενον παρ' έμου όδυνηρόν πρós ύμäs καθήκον. Διότι εϊνε, ναί! όδυνηρότατον... μεθ' όσα ύπέστην... και ένφ ή καρδιά μου ποθεί τήν γαλήνην, τήν εύτυχίαν... και αύτόν τόν έρωτα!!...

'Εσιώπησεν, αίσθανθείσα τρόμον έκ των τελευταίων λέξεων, οτινες τή εϊχον διαρύγει.

— 'Ενθυμηθήτε πώς ό κύριος Δεχόλτ έκρινεν ότι ώφειλε νά προσενηχθί πρós έμέ, έξηκολούθησεν. 'Ενθυμηθήτε πώς μ' έγκατέλειπεν ή Λαΐδη Ζάνετ! 'Ενθυμηθήτε τί σάς διηγήθην περί τής ζωής μου. 'Η περιφρόνησις όλων τούτων, οτινες σάς γνωρίζουσι, θά σάς πλήξη καιρίως χάριν... έμου... 'Ω! όχι!... όχι!... όχι!... Ούτε λέξιν περισσότερον. 'Αφετέ με... Λαβετε οϊκτον!... άφετέ με!

'Η φωνή της επνίγη εϊς λυγμούς.

'Εκείνος ώρμησε πρós αύτήν και τήν έλαβε μεταξύ των βραχιόνων του.

'Η Μέρση ήτο πλέον άνίκανος ν' άντιστή... και έν τούτοις δέν παρεδίδετο.

'Η κεφαλή της έκλινεν άδρανής. Πρós στιγμην ό 'Ιούλιος τήν ένόμισε λιποθυμήσαν.

— Μέρση μου πολυφίλητε! τή έλεγε, θ' άναχωρήσωμεν... θά έγκαταλείψωμεν τήν 'Αγγλίαν... θά καταφύγωμεν έν μέσω νεαρού λαού εϊς τόν νέον κόσμον. Θά διαρρήξω πάντα δεσμών μετά των συγγενών μου... μετά των φίλων μου... μεθ' όλου τού κόσμου!... Τό πән! άκούετε; τό πән προτιμώ νά άπολέσω, άλλ' όχι ύμäs!

'Εκείνη ήγειρε περιπαθώς τήν κεφαλήν και τόν ήτένισε κατὰ πρόσωπον.

Αΐφνης ό 'Ιούλιος τήν άφήκεν, όπισθοδρόμησεν ως άνθρωπος πληττόμενος θα-

νασίμως και κατέπεσεν επί τινος έδρας.

Εϊχεν άναγνώσει τήν τρομεράν, τήν άκαμπτον άπόφασίν της επί του προσώπου της.

Προϋτίμα αύτη τόν θάνατον μάλλον ή νά ύποχωρήση εϊς τήν άδυναμίαν του και νά τόν άτιμάση.

Εύρίσκετο εκεί, με τäs χειρας έσταυρωμένας, φέρουσα όμως τούντεϋθεν ύψηλά τήν κεφαλήν της. Οί γλυκεϊς όφθαλμοί της έλαμπον έκ νέου και δέν έζοφούντο έκ δακρύων.

'Η πρώτη όρμη της συγκινήσεώς της εϊχε παρέλθει.

Γαλήνιος θλίψις έζωγραφείτο επί τής μορφής της. 'Ηρεμος έγκαρτέρησις άπεκαλύπτετο έκ του ήχου τής φωνής της.

'Ητο ή γαλήνη του μαρτυρίου.

— 'Αφού έζησα οϊόν βιον έζησα, άφού ύπέφερα, ό,τι ύπέφερα, δύναμαι νά σάς άγαπώ, εϊπε, και σάς άγαπώ... 'Αλλά... τό νά γίνω σύζυγός σας... ω!... ή εύτυχία αύτη εϊνε πολύ άνωτέρα έμου.

'Εσιώπησε και διηυθύνθη πρós τόν κώδωνα.

'Ητο τούτο τό σημείον τής άναχωρήσεώς της.

Τούτου γενομένου, επανήλθε βραδέως επί των βημάτων της μέχρι του 'Ιουλίου.

'Εκλινε τρυφερώς τήν κεφαλήν της επί τινας στιγμάς επί του στήθους του νέου.

'Ωρθώθη επί του άκρου των ποδών της και έψαυσε διά των χειλέων της τό μέτωπον του νέου.

'Απασα ή εύγνωμοσύνη, ήτις επλήρου τήν καρδίαν της, και ή φρικώδης θυσία, ήν έμελλε νά εκπληρώση ένυπνάρχον εϊς τό κίνημα τούτο και εϊς τό φίλημα, τό όποϊόν τόσον μετριοφρόνως, άλλά και τόσον τρυφερώς τφ έδωκε.

Καθ' ήν στιγμην διά τελευταίαν φοράν έθλιβε τήν χειρά του, ό 'Ιούλιος εξερράγη εϊς λυγμούς.

'Ο ύπηρετης ένεφανίσθη μετά τήν κρούσιν του κώδωνος.

'Ηνοιξε τήν θύραν και ήκούσθη έν τφ διαδρόμφ φωνή γυναικός.

— 'Αφετε νά εισέλθη τό παιδίον τούτο, έλεγεν ή φωνή. Θά τό περιμείνω έδω...

Τό παιδίον επάνη... ήτο τό αύτό δυστυχές έγκαταλειμμένον πλάσμα, όπερ άλλοτε εϊχεν άνακαλέσει εϊς τήν μνήμην τής Μέρσης τήν παιδικήν αύτης ήλικίαν, τήν ήμέραν καθ' ήν εϊχον εξέλθει εϊς περίπατον μόνοι, ό 'Οράτιος Δεχόλτ και εκείνη.

Δέν ήτο ποσώς ευειδές τό παιδίον τούτο, ούδ' έλαμπεν επί του μετώπου του ή άκτις ποιητικής τινος αύγής έν τφ φύσει αύτου. 'Η ιστορία του ήτο έκ των συνήθους φρίκης.

Εισήλθε δειλώς έν τφ δωματίφ εκπληκτον, εκθαμβον, έννεός έκ τής μεγαλοπρεπούς πολυτελείας των περι αύτό άντικειμένων... 'Ητο δύσμοιρος έγκαταλειμμένη μικρά κόρη των οδών του Λονδίνου! Εύνοούμενον πλάσμα των νόμων τής πολιτικής οίκονομίας! και άγριος και φρικαλέος καρπός εφθαρμένου κυβερ-

νητικού συστήματος και πολιτισμού εφθαρμένου μέχρις όστέων.

Τυχούσα περιθάλψεώς τινος, ή κορασίς αύτη, καθαρισθείσα διά πρώτην φοράν επί ζωής της, τραφεύσα επαρκώς πρώτην ταύτην φοράν από έτους έως, ένδυθεύσα με ένδύματα, άντι των τέως ρακών δι' ών εκάλυπτε τά μέλη της, ή έν κακοδαίμονία άδελφή αύτη τής Μέρσης, έβάδιζε δειλώς επί του ώραίου εκείνου τάπητος και έστη έμβρόντητος πλέον πρós νέας εκπλήξεως, φθάσασα πλησίον του μαρμαρου τραπέζης άπαστραπτούσης έκ χρυσοποικιλτων γλυφών.

'Εφαινετο ως ζωσα κηλϊς βορβόρου έν τφ μέσω τής άπαστραπτούσης πολυτελείας τής αίθούσης.

'Η Μέρση άπεμακρύνθη του 'Ιουλίου, όπως πλησιάση τήν παιδίσκην.

'Η καρδιά της, πάσχουσα εξ έρωτος έν τφ φρικαλέα μονώσει της, άπληστος ν' άγαπήση, χωρίς έκ τούτου νά βλάβη, ό,τι δήποτε ή οϊόν δήποτε έν τφ κόσμφ, έδέχθη τό εκθρασμα τούτο των ιδών ως παρηγορίαν, από του Θεού εκπεμπομένην.

— 'Ελαβεν εϊς τäs άγκάλας της τό πτωχόν εκπληκτον πλάσμα και:

— Φίλησέ με! έψέλλισεν έν τφ άγωνία της. Κάλει με άδελφήν σου!

'Η λέξις: άδελφή, ούδέν άλλο έσήμαινεν εϊς τό πνεύμα τής μικράς ή μόνον έως κόρην μεγαλειτέραν αύτης και άρκετὰ ισχυράν όπως τήν δέρη.

'Η Μέρση απέθηκε κατὰ γής τό παιδίον και έστράφη, όπως ρίψη ύστατον βλέμμα πρós τόν 'Ιούλιον, πρós τόν όποϊον ήρνείτο τήν εύτυχίαν... χάριν πάντων αύτου του ιδίου.

'Εκείνος δέν εϊχε καν κινηθί έκ τής θέσεώς του.

'Η κεφαλή του εκλινεν, αι δέ χειρές του έκρυπτον τό πρόσωπόν του...

Προχωρήσασα βήματά τινα πρós αύτόν, τφ εϊπεν:

— Οί άλλοι πάντες μ' έγκατέλειψαν χωρίς νά μοι εϊπωσιν ούδέ μίαν παρηγοριον λέξιν. 'Ημεις τούλάχιστον εϊπατέ μοι: Σας συγχωρώ.

'Ο 'Ιούλιος τή έτεινε τήν χειρά, χωρίς νά τήν άτενίση.

'Όσον όμως θανασίμως και αν τόν εϊχε πληγώσει, ή γενναϊόφρων φύσις του ένόει αύτήν κάλλιστα.

Είλικρινής πρós αύτήν από τής πρώτης στιγμής, ύπῆρξε πρós αύτήν τοιοϋτος μέχρι τέλους.

— 'Ο Θεός νά σάς διαφυλάττη και νά σάς παρηγορή, εϊπε διά διακοπτομένης φωνής. 'Η γῆ δέν φέρει έφ' έαυτης γυναικα εύγενεστέρων ύμών.

'Εκείνη έγονυπέτησε πρós αύτου και ήσπάσθη τήν χειρά του, ήτις έθλιβε τήν ιδικήν της διά τελευταίαν φοράν.

— Τό πән δέν τελειώνει εϊς τόν κόσμον τούτον, τφ εϊπεν εκείνη. 'Υπάρχει και καλλίτέρα ζωή εκεί επάνω.

Μεθ' ό ήγέρθη και έστράφη πρós τήν κορασίδα.

LOUIS JOURDAN

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΝΥΞ ΤΟΥ ΗΛΙΟΓΑΒΑΛΟΥ

Ρωμαϊκὸν διήγημα.

[Τέλος]

«Αλλως τε, ὁ Ἡλιογάβαλος δὲν θὰ ἐβράδυνε νὰ μάθῃ τὰ εἰς τὸ στρατόπεδον τεκταινόμενα· ἠδύνατο νὰ προλάβῃ τὸν κίνδυνον φεύγων, ἢ νὰ τεθῇ ἐπὶ κεφαλῆς μέρους τοῦ στρατοῦ, ὃν συνεκράτει δι' ὑποσχέσεων. Ἐπρεπε πάραυτα νὰ πέμψωσιν εἰς Ρώμην στρατόν, ὅστις νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὸ παλάτιον καὶ ν' ἀρπάσῃ τὸν αὐτοκράτορα. Ἀμέσως θὰ συνεκροτεῖτο συνέλευσις ὑπὸ τῶν μᾶλλον σεβαστῶν γερουσιαστῶν καὶ τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ στρατοῦ, ἦτις θὰ ἐκήρυττε τὴν ἐκθρόνισιν αὐτοῦ καὶ θ' ἀνεκήρυσσον τὸν διαδόχόν του.

Τὸ φορεῖον ἔστη πρὸ τοῦ Πραιτωρίου καὶ οἱ Αἰθίοπες ἀπέθηκον αὐτὸ χαμαί. Τὰ παραπετάσματα ἠνοιχθήσαν πάραυτα καὶ ὁ Ἡλιογάβαλος ἐφάνη.

Ὁ νεαρὸς αὐτοκράτωρ ἠθέλησε νὰ ἐμφανισθῇ πρὸ τῶν πραιτωριανῶν ἐν ὄλῃ αὐτοῦ τῇ λαμπρότητι, φρονῶν ὅτι θὰ θαμβώσῃ καὶ θὰ καταστήσῃ οὕτως αὐτοὺς εὐνοϊκωτέρους. Ὁ χρυσός, οἱ μαργαρίται, οἱ ἀδάμαντες ἐκόσμουσαν τὴν ἐσθῆτα αὐτοῦ καὶ τὴν μίτρην, ἔλαμπον δ' ἐπὶ τῶν ὑποδημάτων του. Τὰ μέρη τοῦ σώματός του, τὰ μὴ καλυπτόμενα ὑπὸ τῶν ἐνδυμάτων, ἀπῆστραπτον ἐκ τῶν κοσμημάτων.

Ἀνηγέρθη καὶ διέτρεξε διὰ τοῦ βλέμματος τὸ πλῆθος τῶν πανταχόθεν σπευσάντων στρατιωτῶν, ὧν ὁ ἀριθμὸς ὁλονὲν ἠῤῥεκε. Πρὸ αὐτοῦ πολλοὶ ἀξιωματικοὶ ἦσαν συνηθροισμένοι, καὶ μεταξὺ αὐτῶν ὁ Παῦλος, φέρων τὰ ὅπλα καὶ τὰ ἐμβλήματα αὐτοῦ. Ὁμιλῶν πρὸς τοὺς ἀρχηγούς, δὲν ἔπαυε θεωρῶν τὸν αὐτοκράτορα, ὃν ἐφαίνετο βλέπων ὡς λείαν. Παρ' αὐτῷ, οἱ δύο γερουσιασταὶ συνωμίλουν χαμηλοφώνως. Ὁ Ἀρίκιος, ἡ Φαῦστα καὶ ἡ Ὀκταβία ἔμειναν οἱ.

Θόρυβος πολὺς ἠγέρθη πύσσας αἶφνης, ἅμα ὡς ὁ Ἡλιογάβαλος ἔνευσεν ὅτι θὰ ὀμιλήσῃ.

«Πολῖται, ἀνέκραξε, πρὸ τεσσάρων ἐτῶν, ἐν Ἀντιοχείᾳ, μ' ἐκαλέσατε εἰς τὴν αὐτοκρατορίαν, διότι εἴθε οἱ λεγεῶνες τῆς Συρίας, αἵτινες ἐνίκησαν καὶ ἐθανάτωσαν τὸν ἀρπαγα Μάκρινον, τὸν ἀντιζήλόν μου. Σήμερον δύνασθε ν' ἀποκτήσῃτε νέα δικαιώματα ἐπὶ τῆς εὐγνωμοσύνης μου. Ἡ γυνή, ἣτις πρέπει νὰ ᾖ σύζυγός μου καὶ ἡ ἀνεψιά της κρύπτονται ἐνταῦθα. Τὰς ἀπήγαγον τὴν νύκτα ταύτην. Ἀποδώσατέ μοι αὐτάς καὶ παραδώσατέ μοι τὸν Παῦλον, ὅστις ἐτόλμησε νὰ τὰς φέρῃ μακρὰν τοῦ παλατίου μου!»

Ἐνθ' ἀπεφάσιζον ταῦτα, μεμακρυσμένος θόρυβος εἰλκυσε τὴν προσοχὴν αὐτῶν· συγχρόνως ἀξιωματικοὶ εἰσῆλθον εἰς τὸ Πραιτώριον ἀνακράζοντες :

«Ἴδου ὁ αὐτοκράτωρ!»

Ἦτο ἀληθῶς ὁ Ἡλιογάβαλος, ὅστις, μανιώδης ἐκ τῆς ὀργῆς καὶ τετυφλωμένος ἐκ τοῦ πάθους, ἤρχετο εἰς τὸ στρατόπεδον νὰ ζητήσῃ νὰ τῷ παραδώσωσιν τὴν Φαῦσταν καὶ τὴν ἀνεψιάν της καὶ νὰ ἐκδικηθῇ κατὰ τὸν Παῦλον.

Οὐδὲν ἠδυνήθη νὰ τὸν παρεμποδίσῃ, οὐδ' αἱ συμβουλαι τοῦ Μίθρα, οὐδ' αἱ ἱκεσίαι τῶν φίλων του. Ἄμα ἐγερεῖς, τεταραγμένος ἐκ τῶν ἐντυπώσεων τῆς νυκτός, οὐδὲν ἄλλο ἐσκέφθη, εἰμὴ νὰ ἐπανιδῇ τὴν Φαῦσταν καὶ ν' ἀπολαύσῃ αὐτῆς. Ἐξεκίνησε παρευθὺς, συνοδευόμενος μόνον ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων τοῦ οἴκου του.

Ἦτο παραδόξον τὸ θέαμα τῆς συνοδίας ταύτης, βαινούσης διὰ μέσου τῶν σκηνῶν καὶ τῶν παραπηγμάτων τοῦ στρατοπέδου μετ' ἐπιδεικτικῆς πομπῆς βασιλέως τῆς Ἀσίας. Οἱ εὐνοῦχοι καὶ οἱ δοῦλοι προηγούντο τρέμοντες καὶ δυσπιστοῦντες· τινὲς εἶχον τόσῳ πλούσιᾳ ἐνδύματα, ὥστε οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν πραιτωριανῶν ἀπῆστραψαν ἐκ ζηλοτυπίας.

Μετ' αὐτὸν ἐφάνη, φερόμενον ἐπὶ τῶν ὤμων δώδεκα Αἰθίοπων, μεγαλοπρεπῆς φορεῖον, κεκοσμημένον δι' ἐλασμάτων ἐλεφαντόδοντος καὶ ἀργύρου. Περί αὐτὸ συνωθεῖτο πλῆθος νεανιῶν καὶ κορασίων, ὁμοίως ἐνδεδυμένων, ὥστε ἦν σχεδὸν ἀδύνατον νὰ διακριθῶσιν οἱ ἄρρενες ἀπὸ τῶν θηλέων.

Ἀμέσως μετ' αὐτοὺς ἤρχοντο οἱ εὐνοούμενοι τοῦ αὐτοκράτορος καὶ οἱ αὐλικοί. Βαδίσαντες πεζῇ ἐφαίνοντο κεκοπιακότες τὸ δὲ πρόσωπον αὐτῶν ἦν λευκὸν ἐκ τοῦ κονιορτοῦ. Καίτοι δ' οἱ πλείστοι τούτων ἦσαν ἔνοπλοι, ἐφαίνοντο οὐχ' ἥττον ἀήσυχτοι κπὶ ἡτένιζον μετ' ἀμφιβολίας τοὺς στρατιώτας.

Ὁ διοικητὴς τοῦ Πραιτωρίου προσχώρησε πρὸς τὸν Ἡλιογάβαλον.

«Ἴδου ἐγώ, εἶπε, μὴ ἔλπιζε ὅμως ὅτι οἱ στρατιῶταί μου θὰ προδώσωσιν τὸν ἀρχηγόν των ὑπὲρ ἐκείνου, ὅστις τόσον κακῶς ἀντήμειψε τὴν ἀφοσίωσιν αὐτῶν. Αἱ λεγεῶνες αὐταὶ ἀντεμετώπησαν τὸν θάνατον ἵνα σὲ καταστήσωσιν αὐτοκράτορα τί ἔπραξες δι' αὐτάς; Οὐδὲν! Δὲν ἐσκέφθης νὰ παράσχῃς αὐταῖς οὐδὲ δόξαν οὐδὲ πλοῦτον. Τί λέγω; Παρασκευάζεις εἰς πολλοὺς ἐπονειδιστὸν θάνατον, ἀφοῦ ἐφόνευσες τὸν διοικητὴν σου Γάννυν, ὅστις τοὺς ἐδιοίκει εἰς τὴν μάχην τοῦ Ἰμ. Φρονεῖς ὅτι θὰ στερῶσι νὰ παραδώσωσιν εἰς τὰς ἀνάνδρους καὶ κακοήθεις χεῖρας σου τὴν κεφαλὴν ἐνός στρατιώτου, συντρόφου αὐτῶν ἐν τοῖς ὅπλοις;»

Τὰς λέξεις ταύτας ὑπεδέχθησαν κραυγαὶ ἐπιδοκιμασίας· πολλοὶ πραιτωριανοὶ ὤρμησαν πρὸς τὸν ἀρχηγόν των καὶ ἠσπασθήσαν τὴν ἐσθῆτα αὐτοῦ, χειροκροτοῦντος τοῦ στρατοῦ. Ἡ ἐκδήλωσις αὕτη κατέβαλε τὴν αὐθάδειαν τοῦ αὐτοκράτορος, ὅστις ἐφάνη ἐκπληκτος καὶ διστάζων πρὸς στιγμὴν.

«Ἄς μοι ἀποδώσωσι τοῦλάχιστον, εἶπε τὰς γυναῖκας, ἅς μοι ἤρπασαν!»

Κατὰ διαταγὴν τοῦ Παύλου, ἡ Φαῦ-

Καὶ ἀλληλοκρατούμεναι ἐκ τῆς χειρός, αἱ δύο αὐταὶ πολίτιδες τοῦ Βασιλείου τοῦ Θεοῦ... αἱ δύο αὐταὶ ἀπόκληροι τοῦ Βασιλείου τῶν Ἀνθρώπων... ἐξῆλθον βραδεὶ βήματι τῆς αἰθούσης.

Κατόπιν διῆλθον τὸν διάδρομον...

Καὶ μετὰ τὸν διάδρομον τὸ σκότος ἐκάλυπεν αὐτάς.

Ὁ βαρὺς δοῦπος τῆς ὀπισθεν αὐτῶν κλεισθείσης αὐλείου θύρας, ἐσήμανε τὴν παγερὰν ἐρημίαν, ἣν ἄφρινεν ἡ ἀναχώρησις τῆς Μέρσης ἐν τῷ μεγάρῳ.

Ἦσαν ἤδη μακρὰν...

Ἄλλ' ἡ σειρὰ τῶν ἔξεων ἐν ταῖς μεγάλας οἰκίαις εἶνε ἀδυσώπητος, ὡς ὁ θάνατος.

Τὰ πάντα πέραν τοῦ Ἰουλίου ἠκολούθουν τὸν συνήθη αὐτῶν ροῦν.

Ὅταν τὸ ὥρολόγιον ἐσημείωσε τὴν ὠρισμένην ὥραν, ὁ κώδων τοῦ δείπνου ἀντήχησε.

Παρήλθε χρόνος τις στιγμῆς, μεθ' ὃ ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος τοῦ μεγάρου ἐφάνη εἰς τὴν θύραν τῆς αἰθούσης τοῦ ἐστιατορίου.

— Τὸ δείπνον παρετέθη, κύριε, εἶπεν.

Ὁ Ἰούλιος ἀνήγειρε τοὺς ὀφθαλμούς.

Κᾶτι τι λευκὸν ἔκειτο ἐπὶ τοῦ τάπητος πλησίον αὐτοῦ.

Ἦτο τὸ μανδύλιον τῆς Μέρσης... διὰ βροχὸν ἐκ τῶν δακρύων της.

Τὸ ἔλαβε καὶ τὸ ἔθλιψεν ἐπὶ τῶν χειλέων του.

Τοῦτο λοιπὸν μόνον ἔμελλεν ἄρα γε ν' ἀπομείνῃ εἰς αὐτὸν ἐξ ἐκείνης;

Ἀληθῶς λοιπὸν τὸν εἶχεν ἐγκαταλείψει διὰ παντός;

Ἡ ἔμφυτος ἐνεργητικότης τοῦ ἀνθρώπου τούτου, ὀπλισθεῖσα δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τοῦ ἔρωτός του, ἀνέζωπυρεῖτο ἐκ νέου.

«Ὁχι!»

Ἐν ὅσῳ ἔζη, ἐν ὅσῳ εἶχε πρὸ αὐτοῦ χρόνον, δὲν θ' ἀπηρνεῖτο τὴν ἐλπίδα τοῦ νὰ τὴν κατακτήσῃ μίαν ἡμέραν!

Ἐστράφη πρὸς τὸν ὑπηρέτην, χωρὶς ν' ἀνησυχῇ διὰ τὴν συγκίνησίν του, τὴν ὅποιαν ἠδύνατο νὰ προδώσῃ ἡ μορφή του.

— Ποῦ εἶνε ἡ Λαίδη Ζάνετ; ἠρώτησεν.

— Εἰς τὴν αἰθούσαν τοῦ ἐστιατορίου.

Ὁ Ἰούλιος ἐσκέφθη ἐπὶ τινα στιγμὴν.

Ἡ προσωπικὴ του ἐπιρροή παρὰ τῇ Μέρσῃ, εἶχε ναυαγήσῃ ἀποτυχῶσα.

Διὰ τίνος λοιπὸν ἄλλης ἐπιρροῆς ἠδύνατο νὰ κατορθώσῃ νὰ τὴν συγκινήσῃ;

Ἀκριβῶς, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ σκέψις αὕτη ἀνῆρχετο εἰς τὴν διάνοιάν του, ἀκτὶς ἐφώτισεν αὐτήν.

Ἐπρεπε νὰ μεταχειρισθῇ τὴν Λαίδη Ζάνετ.

Ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος ἀνεφάνη ἐκ νέου, εἰπὼν :

— Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἀναμένει τὸν κύριον.

Ὁ Ἰούλιος εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἐστιατόριον.

[Ἐπεταί συνέχεια]. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΑΔΟΝΗΣ